

Eventyr For Alle

A detailed black and white illustration of a fox's head, looking slightly to the right, positioned behind the title text.

Trollet som ville vinne

Steingrim Vold

Trollet som ville vinne

Det var en gang et troll, et svært så foretaksomt troll. Han bodde i ei koselig hule et sted ute i skogen. Nå og da dukket det opp både veifarende og forskjellige store dyr nattetider som trollet drepte og kokte i gryta si som sto utenfor hula. Det ble rene festmåltidet for et sultent troll, men grøt var ikke så verst det heller, men da helst som hverdagskost.

Trollet hørte stadig om andre troll rundt om i kongeriket som ble utsatt for både askeladder og prinsesser som dukket opp ingensteder fra og lurte de stakkars trollene i døden og tok med seg alle skattene deres. En av skattene som trollet likte aller best var det magiske speilet han hadde tatt med seg den gangen han var nattevakt hos den onde dronningen, og prinsen hadde fått henne drept etter at han hadde reddet Snøhvit fra henne.

“Magiske speil på veggen der, hvilket troll er det smarteste i kongeriket her”, pleide han å si til speilet, og det pleide å svare: “Det smarteste trollet av alle er det du som er.” Trollet var veldig fornøyd med at speilet alltid ga ham det svaret.

En annen egenskap som speilet hadde var at det pleide å vise ham veifarende som forvillet seg forbi hula hans, også om natta da de trodde at de var trygge i mørket. En natt da det nærmet seg daggry fikk trollet se en askeladd spasere langs veien rundt hula da han gikk forbi speilet som hang på huleveggen.

“En askeladd ja”, sa trollet til seg selv. “Det har jeg aldri sett her før, selv om de har gjort mye ugagn hos troll rundt om i kongeriket forøvrig. Vi får se hvem som vinner denne gangen da, trollet eller askeladden”.

Snart dundret askeladden løs på huledøra, og trollet sa langsomt og med dyp røst: “Hvem banker på min dør.”

“Å, det er bare en stakkars askeladd som har vandret lenge og trenger et måltid mat”, svarte askeladden.

“En askeladd? Det var ikke all verden, du får komme inn så skal du få litt grøt å spise”, sa trollet.

Trollet åpnet huledøra og askeladden så at han hadde satt fram en diger tallerken med grøt og ei grøtskje. Det så ut som noe trollet pleide å bruke som ei teskål og ei teskje. Askeladden la også merke til at det lå noen merkelige støvler langs en av huleveggene, og før han satte seg til bords spurte han trollet hva det var for noe. Trollet fortalte at det var noen sjumilsstøvler en av de veifarende som hadde vært innom hadde solgt til han for å få ta del i gryta hans. Den veifarende hadde visstnok gått lei av å bruke de til å hoppe over blåner med.

Askeladden så nærmere på sjumilsstøvlene og bestemte seg for at de måtte være ypperlige på reisen videre til kongsgården der han skulle prøve seg på å målbinde prinsessa og vinne både henne og halve kongeriket.

“Vil du kappes om de støvlene dine”, sa askeladden til trollet.

“Hva har du å kappes om da”, svarte trollet.

“Å jeg har da en forseglet forordning fra kongen om å prøve meg på å målbinde prinsessa, og vinne både henne og halve kongeriket. Den og støvlene kan vi godt kappes om”, sa askeladden.

“Det høres kjekt ut å ha”, svarte trollet.

Askeladden hadde sett ei svær gryte som sto utenfor hula, og siden det begynte å nærme seg daggry så foreslo han at han og trollet skulle kappete grøt, og den som holdt lengst skulle få begge skattene.

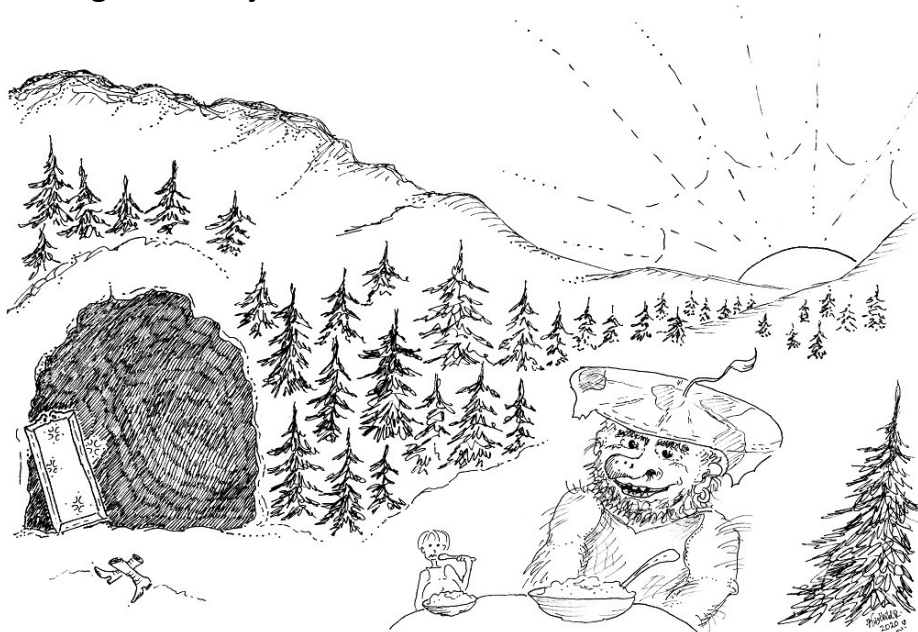
Trollet satte bort teskåla med grøt, tok med seg sjumilsstøvle og speilet og gikk ut av hula. Han lot speilet støtte seg mot huleveggen, fyrte opp gryta og kokte masse grøt til kappleken. På det svære hodet sitt satte han en underlig bredbremmet hatt som så ut som den var laget av et helt kuskinn som var strukket ut over bremmene og så dekket med hvit, størknet leire.

“Hva er det du har på hodet”, spurte askeladden.

“Det er en solhatt”, sa trollet. “Øynene mine liker ikke sola og det er snart daggry”.

Askeladden likte ikke det svaret, men så tenkte han på den svære sekken han hadde gjemt på innsiden av striskjorta, den han skulle gjemme mesteparten av grøten i.

Trollet satte en grøtbolle på størrelse med ei kokegryte med ei skje på størrelse med ei øse foran askeladden og ei foran seg selv. Så pekte han på striskjorta og kommanderte askeladden til å ta den av seg siden den var alt for stor til han og kunne skjule noe under.

Mens sola langsomt steg over horisonten åt askeladden grøt så sakte han kunne og trollet holdt omtrent samme tempo. De skulte på hverandre som om begge ventet på at noe skulle skje. Askeladden var snart sprekkeferdig av grøt og hele solskiva var nå synlig på himmelen. Sjumilsstøvlene lå inntil huleveggen og ventet forlokkende.

Plutselig la trollet merke til at det foregikk noe i speilet som støttet seg mot huleveggen og siden det sto skrått kunne han ikke se tydelig hva som foregikk fra stolen han satt i. Så han gikk bort til speilet og så ned på det. Speilet viste en kongelig embedsmann som red langs veien forbi hula sammen med et par soldater.

“Å, de er fra kongsgården”, tenkte trollet. “De har nok kommet for å teste om jeg virkelig duger til å prøve meg på å målbinde prinsessa siden det er så mange udugelige kandidater. Nå hadde det vært kjekt å ha forordningen til askeladden, da hadde jeg sluppet unna testingen.”

Trollet tok et steg sidelengs for å gå tilbake til kappetingen, men da dukket solskiva plutselig opp i speilet, den lyste opp mot han og solstrålene traff han midt i øynene. Trollet begynte umiddelbart å bli til stein.

Da askeladden så at trollet var i ferd med å bli til stein så reiste han seg opp av stolen med grøtmagen hengende over bukselinninga, kom seg oppi sjumilsstøvlene og for av gårde i retning av kongsgården.

Snart dukket den kongelige embedsmannen opp, og da han fikk se trollet som nesten hadde blitt til stein så spurte han om hva som hadde skjedd. Trollet svarte at han var veldig smart til å være et troll, men kanskje for smart for sitt eget beste. Han skulle nok ikke ha satt det magiske speilet skrått mot huleveggen midt i solsteika, det er tross alt et speil. Så ble han til stein og sluttet å snakke.

Den kongelige embedsmannen så litt på speilet og bestemte seg for at det nok var kongelig eiendom og det ble bundet fast til oppakningen til en av soldatene. Så dro de videre til neste kandidat som skulle testes for å motta en kongelig forordning om å få prøve seg på å målbinde prinsessa.

Og da var eventyret ute.

Eventyr ForAlle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

PATREON | EventyrForAlle

Et kunsteventyr av Steingrim Vold.

Publisert med tillatelse.

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-ingen bearbejdelser 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.

Illustratør: Kristhild Rønning

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-ingen bearbejdelser 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.